

שחייה בים הפתוח
ביוון. כל יום אימון היה
 כמו שתי צליחות של
 הכינרת

**כמאמין גדול
 בסימון יעדים,
 אני מאמין
 שכשהקפטן
 אינו יודע לאן
 הוא רוצה
 להגיע, שום
 רוח לא תוביל
 אותו לשם,
 אך הפעם זה
 התאים פחות,
 שכן זאת
 הייתה המטרה
 המוצהרת**

לוי גרצברג והוא המייסד של ענקית הטכנולוגיה צורן, הנסחרת בבורסה בארצות הברית, ולאחרונה הוא נבחר בארצות הברית להיכל התהילה של הטכנולוגיה העולמית, לצד סטיב ג'ובס ותומאס אלואה אדיסון ומיד חשתי בגאווה איך סייעתי לו להפוך מאחרון השחיינים לאדם עם מעט ביטחון עצמי ומעט משמעות בחיים.

אימא שלי, שתמיד הכינה אותי לחלום בקטן, הסבירה לי עוד כילד, שבסוף אף אחד לא לוקח איתו כלום לעולם הבא ולכן כולם שווים, אבל לדעתי כיף לגלות את זה קצת קודם, אפילו ממש עוד בעולם הזה. ועם בגד ים, משקפת ותחביב משותף - כולנו ולו לשעה קלה נראים ובעיקר מרגישים שווים. הכי שווים בעולם.

כך חיינו שבוע, כמו בהישרדות רק כלי מורחים, שוחים שעות, עולים להכין אוכל ביחד, מנקים, מעלים מפרש, מורידים מפרש, זורקים עוגן ובעיקר בין שחייה אחת לאחרת, יושבים בכיף, שומעים מוזיקה, שותים יין, מספרים סיפורים ולומדים לאהוב ולהכיר אחד את השני, לגלות בכל אחד

יצאנו מאתונה לשבוע הפלגה בים הפתוח בשתי יאכטות קטמרנים. קיבלנו הדרכה על הכלי, מילאנו את היאכטות במיני מזון ובמצרכים, חילקנו תפקידים בתפעול החיים במקום, התכנסנו סביב ספר שייטים עמוס מפות וציור של זרמים ויצאנו בדרכנו ליעד שלא נקבע מראש. כמאמין גדול בסימון יעדים אני סבור שכשהקפטן אינו יודע לאן הוא רוצה להגיע, שום רוח לא תוביל אותו לשם, אך הפעם זה התאים פחות, שכן המטרה המוצהרת הייתה פשוט ללכת לכל הרוחות ובדיוק לשם הפלגנו. ככל ערב עגנו באזור מדהים אחר וקפצנו למים העמוקים לשחייה בת שעה-שעתיים ובכל בוקר טרם הרמנו עוגן - יצאנו לאימון שחייה בין שעה לשעתיים. כל יום היה כמו שתי צליחות של הכינרת.

מאחר שמעולם קודם לכן לא התאמנתי בשחייה בקבוצה, האימונים נראו לי מוזרים והיה זה לזה. אורי עמד על הסיפון, הצביע על נקודה משמאל לאופק והסביר שכולם שוחים לשם בטור ומי שמגיע לנקודה, חוזר בשחייה עד לשחיין האטי ביותר, ואז מסתובב ושוחה שוב עד לנקודה היא וחוזר חלילה, עד שאחרון השחיינים מגיע לשם ומשם שוחים לאופק אחר באותו נוהל.

לסתות מכווצות

בכל אימון, מייד בתום התדריך, קפץ ראשון השחיינים למים הקפואים, כולם שאלו אותו "איך המים?" כאילו שקיימת אופציה שלא יקפצו בעוד רגע, ובעוד הטובל הראשון מנסה להתגבר על הלסתות שהתכווצו מקור ולהגיד "טיפה קר, אבל מתרגלים", כולם קופצים ומתחילים לחתור בטרופף אל היעד. כשאורי למד מעט את היכולות של כל השחיינים הוא שינה קלות את ההוראות ובכל אימון הצביע אל האופק, הורה לשחות לשם ולחזור אל לוי וכך קיבלתי אישור מוסמך שאני לא השחיין הכי איטי בקבוצה. כשהימים נקפו, שוחחתי עם לוי על מנת לסייע לו מעט לבנות ביטחון עצמי. בשיחה עמו למדתי כי שמו המלא מוחץ למים הוא ד"ר

עולם ומלואו ולגלות עד כמה הספורט הכי בודד בעולם יוצר חברות וחיי חברה נפלאים. הבטתי באורי השחיין וביוסי השייט שהובילו במסגרת עבודתם את השבוע הקסום הזה וחיים שגרה הפוכה לחלוטין משלי וחכמתי ביני לביני, מה הם עושים כשהם רוצים קצת לברוח מהשגרה באמצע יום עבודה. חשבתי שאולי אז הם קוראים פסקי דין ואולי מעיינים בטפסים בנקאיים או בדו"חות ובמאזני בוחן ולבי נכמר עליהם, שזה מה שעליהם לעשות בשעות הפנאי הבודדות שלהם.

אז זהו, כשהרוחות סוערות ואלוהים ואנחנו יודעים עד כמה הן יכולות לטעור לפעמים, יש אנשים שבונים חומות ויש כאלה שבונים טחנות רוח וכן, יש גם כאלה שסתם יוצאים לים, להרגיש את החיים נושבים על פניהם ולא, חלילה, חולפים על פניהם ביעף.